

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 15 de març de 2023

Catequesi. La passió per l'evangelització: el zel apostòlic del creient. 6. El Concili Vaticà II: 2. Ser apòstols en una Església apostòlica

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Continuem les catequesis sobre la passió per evangelitzar: no sols sobre “evangelitzar” sinó la passió per evangelitzar i, en l'escola del concili Vaticà II, intentem entendre millor què significa ser “apòstols” avui. La paraula “apòstol” ens porta a la ment el grups dels Dotze apòstols elegits per Jesús. A vegades anomenem “apòstol” algun sant, o més en general els bisbes: són apòstols perquè van en nom de Jesús. Però, som conscients que el fet de ser apòstols es refereix a cada cristià? Som conscients que es refereix a cada un de nosaltres? Efectivament, som cridats a ser apòstols —és a dir, enviats— en una Església que en el Credo professem que és apostòlica.

Per tant, què significa ser apòstols? Significa ser enviat per a una missió. Exemplant i fundacional és l'esdeveniment en el qual Crist ressuscitat envia els seus apòstols al món, transmetent-los el poder que ell mateix ha rebut del Pare i donant-los el seu Esperit. Llegim a l'Evangelí de Joan: «Ell [Jesús] els tornà a dir: “Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.” Llavors va alenar damunt d'ells i els digué: “Rebeu l'Esperit Sant”» (20,21-22).

Un altre aspecte fonamental de ser apòstol és la vocació, és a dir, la crida. Ha estat així des del començament, quan el Senyor «va cridar els qui va voler, i ells anaren cap a Jesús» (Mc 3,13). Els va constituir com a grup, atribuint-los el títol d’“apòstols”, per tal que estiguessin amb ell i per a enviar-los en missió (cf. Mc 3,14; Mt 10,1-42). Sant Pau a les seves cartes es presenta així: «Pau, cridat per voler de Déu a ser apòstol», és a dir, enviat (1Co 1,1), i també: «Pau, servent de Jesucrist, cridat a ser apòstol, escollit per a anunciar l'evangelí de Déu» (Rm 1,1). I insisteix en el fet de ser «Pau, apòstol, no de part dels homes ni per designació d'un home, sinó per obra de Jesucrist i de Déu Pare, que el va ressuscitar d'entre els morts» (Ga 1,1); Déu l'ha cridat des del si de la seva mare per anunciar l'evangelí entre els gentils (cf. Ga 1,15-16).

L'experiència dels Dotze apòstols i el testimoniatge de Pau ens interpel·len també a nosaltres avui. Ens conviden a verificar les nostres actituds, a verificar les nostres eleccions, les nostres decisions, sobre la base d'aquests punts fermes: tot depèn d'una crida gratuïta de Déu; Déu ens elegeix també per a serveis que a vegades semblen sobrepassar les nostres capacitats o no correspondre a les nostres expectatives. A la crida rebuda com do gratuït cal respondre-hi gratuïtament.

Diu el Concili: «Per la seva naturalesa, la vocació cristiana és també vocació a l'apostolat» (Decr. *Apostolicam actuositatem* [AA], 2). Es tracta d'una crida que és comuna, com «és comuna la dignitat de membres, comuna la gràcia de fills, comuna la crida a la perfecció, única l'esperança i indivisa la caritat [...], no hi ha cap desigualtat en Crist» (LG, 32).

És una crida que es refereix tant a aquells que han rebut el sagrament de l'orde, com a les persones consagrades, com a cada fidel laic, home o dona, és una crida a tots. Tu, el tresor

que has rebut amb la teva vocació cristiana, estàs obligat a donar-lo: és la dinamicitat de la vocació, és la dinamicitat de la vida. És una crida que capacita per a desenvolupar de manera activa i creativa la tasca apostòlica pròpia, en el si d'una Església en la qual «hi ha diversitat de ministeri, però unitat de missió». «Als Apòstols i a llurs successors fou donar per Crist l'encàrrec d'ensenyar, santificar i governar en nom seu i pel seu poder. I els laics, partícips de les funcions sacerdotal, profètica i reial de Crist, compleixen la part que els correspon en la missió del poble de Déu en l'Església i el món» (AA, 2).

En aquest quadre, com entén el Concili la col·laboració del laïcat amb la jerarquia? Com l'entén? Es tracta d'una mera adaptació estratègica a les noves situacions que sorgeixen? De cap manera: hi ha alguna cosa més, que va més enllà de les contingències del moment i que manté el seu valor mateix també per a nosaltres. L'Església és així, és apostòlica.

En el marc de la unitat de la missió, la diversitat de carismes i de ministeris no ha de donar lloc, dins el cos eclesial, a categories privilegiades: aquí no hi ha una promoció, i quan tu conceps la vida cristiana com una promoció, que qui està per damunt mana els altres perquè ha aconseguit el càrrec amb afanys egoistes, això no és cristianisme. Això és paganisme pur. La vocació cristiana no és una promoció per anar amunt, no! És una altra cosa. I la raó que hi hagi una cosa gran és que «encara que per voluntat de Crist alguns són constituïts mestres, distribuïdors dels misteris i pastors a favor dels altres, hi ha, això no obstant, una veritable igualtat entre tots quant a dignitat i actuació comunes a tots els fidels en allò que toca l'edificació del cos de Crist» (LG 32). Qui té més dignitat en l'Església: el bisbe, el prevere? No... tots som cristians al servei dels altres. Qui és més important a l'Església: la monja o la persona comuna, batejada, el nen, el bisbe...? Tots són iguals, som iguals, i quan una de les parts es creu més important que les altres i aixeca una mica la barbeta, s'equivoca. Aquesta no és la vocació de Jesús. La vocació que Jesús dona, a tots —també a aquells que semblen estar en llocs més alts—, és el servei, servir els altres, humiliar-te. Si tu trobes una persona que a l'Església té una vocació més alta i la veus vanitosa, diràs: “Pobret”; prega per ell perquè no ha entès què és la vocació de Déu. La vocació de Déu és adoració al Pare, amor a la comunitat i servei. Això és ser apòstols, aquest és el testimoniatge dels apòstols.

La qüestió de la igualtat en dignitat ens demana que reflexionem sobre molts aspectes de les nostres relacions, que són decisives per a l'evangelització. Per exemple, som conscients del fet que amb les nostres paraules podem malmetre la dignitat de les persones, trencant així les relacions dins l'Església? Mentre intentem dialogar amb el món, sabem dialogar també entre nosaltres creients? O a la parròquia un va contra un altre, un parla malament de l'altre per a pujar més? Sabem escoltar per a comprendre les raons de l'altre, o ens imposem, potser també amb paraules suaus? Escoltar, humiliar-se, estar al servei dels altres: això és servir, això és ser cristià, això és ser apòstol.

Estimats germans i germanes, no tinguem por de plantejar-nos aquestes preguntes. Fugim de la vanitat, de la vanitat dels llocs. Aquestes paraules ens poden ajudar a verificar la manera com vivim la nostra vocació baptismal, com vivim la nostra manera de ser apòstols en una Església apostòlica, que està al servei dels altres.